

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 8-9 χιλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς ἂν δευτεῖλη πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποδλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γωαστοποίηση ληρωῖνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορά.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΑΙ ΑΣΠΟΥΔΑΣΤΑ.

Κύρ διευθυντή. Τρέζε, πρόλαβε, ξεσβερκώσου νὰ πιάσης τὸ φονικό ὄξυ ποῦ παράγγειλαν οἱ γιατροὶ γιὰ τὴν καθαριότης τῆς πόλις. Νὰ, εἶναι κεῖ στὸ Περαία καρσὶ στὴ δυτικὴ ἐκκλησία καὶ μέσα στὴν ἀποθήκη τοῦ Φαντοπούλου, εἶναι δὲ αὐτὸ τὸ φονικό ὄξυ τόσο δυνατὸ ποῦ μπορεῖ νὰ φονέψη καὶ ἀνθρώπους, καὶ σκύλους καὶ γουρούνια ἀκόμα. Φονικό ὄξυ, ποῦ πρέπει νὰ βουλώνη τινὰς τὴ μύτη του γιὰ νὰ περνᾷ, φονικό ὄξυ ποῦ νὰ τὸ φοβᾶται καὶ ἡ χολέρα, ἡ ὁποία λὲν πῶς ἀμα ἔρθη ὅτι θὰ κατοικήσῃ μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀποθήκη.

Αὐτὸ τὸ φονικό ὄξυ, κύρ διευθυντή, ποῦ βγαίνει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποθήκη εἶναι σαρδελοζούμια καὶ σαλαμοῦρες τῆς ὁποιαίς ρίχνουν στὸ δρόμο, ὅταν πλύνουν τὰ βαρέλια τῶν σαρδελῶν τῆς μεγάλῃς αὐτῆς σαρδελοαποθήκης, εἰς τρόπον ποῦ ὅλοι οἱ γείτονες πᾶν νὰ σκάσουν καὶ οἱ διαβάτες κλείνουν τὴ μύτη τους καὶ περνοῦν ἀπ' ἄλλο δρόμο.

Τώρα σ' ἐρωτοῦμε κύρ Κοσονάκε, ἕνα τέτοιο φονικό ὄξυ ποῦ μπορεῖ νὰ φέρῃ ὄχι τὴ χολέρα ἀλλὰ καὶ τὴ πανοῦκλα δὲν πᾶς νὰ γεμώσης κάμπουσαι βαρέλες καὶ νὰ καταβρέξῃς τὰ παλάτια τῶν χρυσογαδάρων, γιὰ τὴ σωτηρία τους;

Δὲν πᾶτε στὸ διάολο μὲ τὴν καθαριότης σας. διαόλου γουρουνάδες. Βρὲ δὲν διαβάζετε τῆς ἐκθέσεις τῶν γιατρῶν, νὰ δῆτε ὅτι ἡ χολέρα τῆς Δεμιέτας, ὅτι προῆρθε ἀπὸ τῆς βρωμῆς τῶν Φελλάχων καὶ ἀπὸ τῆς λαιμαργίας τους;

Ἄντις ποῦ πήγες προχτὲς στὸ Φάλληρο καὶ μᾶς ἐγίνες κουτοῦκι στὸ μεθύσι καὶ μᾶς χόρευες σὺν τσουτσέκι τὸν κερσιλαμὲ μὲ τὰ νταούλια μαζὺ μὲ τὸν Παρασκευαῖδῃ τὸν πατριώτη μου, καὶ γίνατε ρεντίκουλα τοῦ κόσμου, δὲν πήγαινες νὰ φέρῃς μιὰ βόλτα νὰ δῆς πόσαις μάντρες καὶ ἀποθήκες εἶναι κοπροαποθήκες;

Ὅλη ἡ καθαριότης σας φτάνει ἴσα μὲ τὸ: ποῖς ἔχει σκουπίδια γιὰ πέταμα, καὶ τῆς βρωμῆς ποῦ κάθονται μέσα στῆς μύταις σας καὶ στὰ μάτια σας δὲν ξεστραβονόστατε νὰ τῆς δῆτε;

Τὸν κοπρῶνα ποῦ εἶναι κεῖ κάτω στὸ ἔθροιστο καὶ εἰς ἄλλο θινὸ δημοτικὸν ἀναγκαῖον τῶν ἀναγκαίων ποῦ σπέρνει τὴ θανατικὴ ἀπὸ τὴ δυσωδεῖα δὲν βλέπετε νὰ τὸν ξεπαστρέψετε;

Αὐτὸν τὸν δήμαρχο τοῦ Περαία τὸν φίλο Μουτσόπουλο, ποῦ ξέρει καὶ στέλνει τῆς δημοτικαῖς κουτάλες γιὰ νὰ καθαρίζουν τὰ μπάτα τὸ λιμενάκι τοῦ φίλου του Πικιώνη, δὲν τὸν βλέπετε νὰ τοῦ χῶσετε τὰ μούτρα μέσα σὲ κείνα τὰ κουραδόκαστρα ποῦ εἶναι στὴ λίμνη τὴν μπροστὰ στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ στὸ θαλάσσιο φλῶμο ποῦ εἶναι στὴν ἀκροθαλασσιὰ τῆς Φρεατιδος, τὸν μόνον περίπατο τοῦ Περαία, ποῦ πᾶν οἱ ἀνθρώποι νὰ ἀναπνεύσουν λίγο καθαρὸν ἀῆρ καὶ ἀναπνεύουν δηλητήριο, δὲν τοῦ χῶσετε, λέμε μέσα τὰ μούτρα του νὰ τὰ καθαρίσῃ μὲ τὴ μύτη του;

Φωνάζωμε γιὰ τῆς βρωμῆς γιὰτὶ μέσα σ' αὐταῖς τῆς βρωμῆς κατοικᾷ ὁ θάνατός μας κρυμμένος, γιὰτὶ ἀπὸ τῆς ἀκαθαρσίας τοῦ Περαία θὰ μᾶς ἔρθῃ ἡ χολέρα. — (Νὰ κ' ἕνας στίχος ποῦ ξεφύτρωσε μονάχος του σὺν ραπανάκι), ἔτσι θὰ μᾶς ξεφύτρωσῃ καὶ ἡ πανοῦκλα, πανουκλιασμένοι ποῦ νὰ σᾶς φᾶν τὸ θανατικὸ, ποῦ κακὸ χρόνο νὰ μὴν ἔχετε, ὄχι, ὄχι, ἀνάποδα τὸ εἶπα, ποῦ κακὸ χρόνο νὰ ἔχετε.

Κάνεμας τὴ χάρι Βαγγελίστρα μας, δεῖξε τὸ θάμμα σου, μεγαλόχαρι, φέρε μας τὴ χολέρα, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ ξεκληρήσῃ μόνον αὐταῖς τῆς βρωμοῦσε, καὶ ὄχι ἀδιάρκιστα ὄλους μας ἀλλοιῶς ἂς μὴν ἔρθῃ, γιὰτὶ ἂν πᾶμε ὅλοι κατὰ Ἰσραὴλ, τότε στὴ μεγαλόχαρι σου δὲν θὰ ὑπάρχουν ἀνθρώποι νὰ ῥθουν, οὔτε τάματα θὰ σοῦ φέρουν γιὰ νὰ τὰ κλέψουν οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ Σου, ἐν ὀνόματί Σου, μαζὺ μὲ κάτι σουφροσυριανούς ποῦ τὰ κάνουν τῆς μοιρασίας. Πολλὰ εἶπαμε καὶ σώνει.

Κύρ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργῆ τῆς Ἑλλάς καὶ τῆς θάλασσης, μέτρα, Μάρτις, Ἀπρίλις, Μαῖς, Ἰούνιος, καὶ ἔπειτα Ἰούνιος, Μαῖς, Ἀπρίλις, Μάρτις πρῖτε, ἤγουν τῆς τέσσαρες μή-

ελάτι, τὸ λάδι, καὶ νὰ τοὺς κρατῆ μέσα ὅταν ἀκόμα βγαί-
νουν μὲ βασιλικὴ χάρι... Ἄ, ὄχι, ξέχασα, τὰ ἀνακάτεψα
σὰν τρεῖς ὥραις νύχτας, αὐτὴ ἡ δουλειὰ συνέβηκε στοῦ Γε-
νιματᾶ τῆς φυλακῆς καὶ τὴ φόρτωσε σὲ σένα, ἀλλὰ τί ἔχει
νὰ κάνῃ, καὶ οἱ δυὸ εἴσαστε πάρε τὸν ἕνα χτύπα τὸν ἄλλο.

Εὐαρίστηθῆτε λοιπὸν τόρα νὰ δεχθῆτε τὴν ἀκρα ἀγνωμο-
σύνη τῶν φυλακωμένων οὕλων ἀπάντων ὁμοῦ καὶ σὺν μαζὶ
καὶ τὴ τύφλα μὲς τὰ μάτια σας.

Προχτὲς τσακωθῆκαν καὶ πληγώθηκε ἕνας μὲς τοῦ Κόκλα
τῆς φυλακῆς, καὶ ὁ μπάρμπα Κώστας ὁ ὑπεπιστάτης φώ-
ναζε — Δὲν πάτε νὰ σκοτωθῆτε ὅλοι νὰ γλυτώνη ὁ κόσμος,
καὶ ὁ κύριος ἀνθυπολοχαγὸς χασκογελοῦσε.

Μπραβίσιμο, εὐγε καὶ εὐγε τῆς ἐλληνικῆς φιλανθρωπίας.
Βρὲ τσακνοτσούκαλα, μέσα σὲλαις τῆς φυλακῆς τῆς Ἑλλάδος
βρίσκονται 12 χιλιάδες φυλακωμένοι ὑπόδικοι καὶ καταδικοί,
ἕνας στρατὸς ὀλόκληρος ποῦ μπορεῖ νὰ πάρῃ τὴ Μπόλι, ὅλοι
δὲ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι οἱ ὅποιοι ὡς ἀνθρώποι ἔπεσαν σ' ἕνα
ἐγκλημα ἔχουν οἰκογένειαις, πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς καρμα-
νιολάρωμε ὅλους; Αὐριο ὡς ἀνθρώποι καὶ μεῖς μπορεῖ νὰ πέ-
σωμε σ' ἕνα σφάλμα, πρέπει νὰ μᾶς πετσοκόψουν, ἢ μᾶς πε-
θάνουν στὰ βασανιστήρια;

Συχώρα μας Θεοῦλι μας καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ συχωρέσῃ, γιατί
θαρρῶ πῶς καὶ σὺ ἕκαμες ἕνα ἐγκλημα ἀσυχώρητο νὰ δώσης
σύντροφο στὸν Ἀδὰμ τὴν Εὐα, καὶ ὕστερα ὅταν ἔκαναν τὸ
ἀμάρτημα καὶ ἔφαγαν ἕνα ψωροκαρπὸ ἀπὸ τὸν Παράδεισό
σου, τὸ δάσος τοῦ Τατόι, τοὺς τὰ φόρτωσες στὴ καμπούρα
τους καὶ τοὺς ἔδωσες τὰ παπούτσια στὸ χέρι. Τί σοῦ φταί-
γαν οἱ ἀνθρώποι, ἀρσενικός καὶ θυληκὸς μαζὺ καθούμενοι, ἀ-
θωώτης γυρεύεις καὶ μάλιστα μέσα σὲ δάσος ποῦ εἶναι καὶ ἐ-
ρημιά καὶ ρωμάντζα;

Ἄς ἦναι, ὁ Θεὸς νὰ σε συχωρέσῃ Θεέ, καὶ ὁ Θεὸς ἂν συ-
χωρέσῃ καὶ τοὺς ἐπιστάτους τῶν φυλακῶν, ἡμεῖς ὁμῶς δὲν
τοὺς συχωροῦμε.

Ζήτω τοῦ Μελά.

Κύρ Δαμβέρογῃ Μαλατέργῃ, δὲν ξέρω πῶς σὲ λέν, τα-
μεία τοῦ τελώνειου τῆς Σύρας, μοῦ γράφουν πῶς πηράζεις...
δηλαδή εἶσαι ζαμπαραῆς καὶ γίνεσαι ρεζίλης. Αὐτὸ εἶνε ἀτομι-
κὸ, ἀλλὰ σοῦ τὸ γράφω, ὄχι γιατί κατάντησες ξεκουτιάρης
ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξω σὲ μερικὸς τί θὰ ποῦν ἀτομικὰ, γιατί
ἔμεῖς οἱ ρωῖνοι δὲν μπορέσαμε ἀκόμα νὰ τὸ μάθωμε, εἶσαι ὁ
τελευταῖος ποῦ περνᾷς γιὰ ἀτομικὸς στὸ Παλιάνθρωπο, καὶ
οὐκ ἔστι πλέον ὕστερα ἀπὸ σένα νὰ παραστῆ γιὰ ἀτομικὰ,
καὶ ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, παρὰ μόνο διότι ἄλλος παλιάνθρω-
πότερος ἀπὸ σὲ δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῆ. Παρντὸν μου.

Γλέντι τοῦ διευθυντῆ στὸν Φαληρέα.

Ἄγριε δέσποτα τοῦ Τσιρίγου βρόμησαν καὶ ἡ δικαίε ἡ
δουλειάις, πέρνοντας τὸ ἐρημοκλήσι τοῦ αἰ χάσου, θέλω νὰ
πᾶ τοῦ ἀγίου Ἡλίου ἀπὸ κείνον ποῦ τὸ κάτεχε ἀπὸ δῶ καὶ
35 χρόνια μὲ χαρτιὰ καὶ δίνοντας αὐτὸ στοὺς πικρα-Χρυ-
σοῦλην καὶ Πασαρέτη, ἵνα ὅπως τὰ κίνετε περὶ διὰ μοι-
ρασίας τὰ πράγματα τῶν ἀρτοποιασίων, — ξέρω γὼ πῶς
τὰ λέτε αὐτὰ τὰ μασκαροχάμπρα τῆς κλεψῆς; Δὲ τό-
ρα σὲ περικαλῶ στὴν ἀγρισύνη σου εἶναι αὐτὴ δικαι-
σύνη δεσποτικὴ ἢ σοφία καὶ δὲν συμμαζεύεται; Ἐχε κομ-
μάτι ὑπομονὴ καὶ θὰ ἐξηγηθῶμε καὶ μὲ σένα καλλίτερα καὶ
τὴν πατερίτσα σου δὲν θὰ τὴν μαλαμοκαπνίσουν τὰ πρόβα-
τα τῆς ποιμνῆς σου. Ἄρμαγε γάλα ἀπὸ τὴ γελάδα ἀγριε-
ποιμενάρχα, ἀλλὰ μὴ βγάξῃς καὶ αἷμα, διότι σοῦ δίνει τὸ
ἀρμεγόμενο μιὰ κλωτσὰ στὸ μαστέλο καὶ σοῦ χύνει τὸ γάλα.
Νενόικας;

Δεῖγμα ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ὅποιο ὁ ἦκε ἡ χολέρα.

Ὁ διευθυντὴς χορεύει στὸν Φαληρέα.